

RAUWE VERWARRING

Met zijn combinatie van dynamische straatbeelden en vervreemdende naakten zaait Eli Dijkers steeds opnieuw verwarring. De rauwe beelden veroorzaken een gevoel van onrust en dreiging dat de kijker dwingt om beter te kijken. Wat zien we echt?

Door Diana Bokje

Eli Dijkers

Eli studeerde af in de farmacie is nog steeds werkzaam in een farmaceutisch bedrijf. Het fotovirus kreeg hem acht jaar geleden te pakken tijdens een reis naar India. Daarna was fotografie niet meer weg te denken uit zijn leven. De van zijn vader geleende compactcamera werd omgeruild voor een spiegelreflex. Na een aantal fotografie cursussen meldde hij zich aan bij de Fotoacademie. Dit betekende een verhuizing van het Groningse platteland naar hartje Rotterdam.

www.elidijkers.com

ELI
Dijkers

Rauwe contrasten, dynamische lijnen en een boeiend spel tussen licht en schaduw, scherp en onscherp, kenmerken de foto's van Eli Dijkers. Zijn beeldtaal refereert aan Japanse fotografie. Evenals zijn behoefte om het vluchtige van ons bestaan en de kwetsbaarheid daarvan vast te leggen. Acht jaar geleden kreeg het fotovirus Eli te pakken. Hij verhuisde naar Rotterdam om daar een foto-opleiding te volgen. Ineens beheerste zijn baan in de farmacie zijn leven niet meer volledig en volgde hij een spoor naast formules en tot op de milligram nauwkeurige precisie. "Het is prettig om beide hersenhelften te gebruiken. Het nauwkeurige en repeterende van de farmacie tegenover de vrijheid die fotografie me geeft. Fotografie is voor mij een invulling om me te kunnen uiten, een gereedschap om losheid te creëren. Waarbij ik me overigens heel goed bewust ben van de techniek en hoe ik mijn onderwerp wil benaderen. Fotografie heeft me een completer mens gemaakt. Buiten, met een camera om mijn nek, ben ik fotograaf. Tijdens andere bezigheden blijft de camera thuis om onrust in mijn hoofd te voorkomen. Dan heb ik continu het idee dat ik dingen mis en niet klaar ben voor dat ene moment dat zo maar voorbij kan komen. Ik blijf wel altijd kijken. Daardoor herken je de interessante momenten eerder en ben je er klaar voor wanneer ze voor je lens verschijnen."

Scherpst van de snede

De stad is het jachtgebied van Eli; hoe groter, hoe beter. Het is dus niet verwonderlijk dat hij na Rotterdam zijn bakens verzette naar het buitenland. India en China behoren met hun megasteden tot zijn favoriete bestemmingen. Van zonsopgang tot zonsondergang struint

hij door de straten. Smalle steegjes en mooie schaduwen laten Eli's hart sneller kloppen. "Grote steden zijn fantastisch omdat er veel mensen zijn. Het leven speelt zich als een soort film voor je ogen af. Je kunt gewoon kiezen. Mensen die alleen zijn, of alleen in een groep, boeien me het meest. De kwetsbaarheid. Iets wat heel mooi is, maar ook heel fragiel. Omdat iets wat nu bestaat ook zo kapot kan zijn." Het kwetsbare zien we niet alleen terug in zijn straatfotografie, maar ook in zijn modelfotografie waar we de eenling met in elkaar gedoken lijf terugvinden in de natuur. "Fotografie is een vrijbrief om dingen te doen die je anders niet zo gemakkelijk zou doen. Om te kijken waar de grenzen liggen bij iemand of om te ontdekken wat er achter een façade zit. Hoe mensen reageren als ze in een bepaalde eenzame positie zitten." Eli benadert de mensen die hij fotografeert heel open. Spontane foto's waarbij hij zijn lens vanaf een afstand van een meter, of zelfs minder, richt op de voorbijgangers. "Soms levert dit vreemde blikken op, maar ze hebben me al die tijd aan zien komen. Ik fotografeer op het scherpst van de snede en ga soms een stapje verder dan voor mensen prettig is of normaal geaccepteerd. Ik kom in iemand zijn persoonlijke zone en laat misschien wel iets zien wat hij op dat moment niet per se wil delen. Zo is het leven ook. Dat is niet alleen maar Ikea-fris-en-fruitig."

Muziek

Zijn fotografische zoektocht leidde Eli van statische portretfotografie met een analoge middenformaatcamera naar vluchtige beelden met een Ricoh GR en van zwart-wit naar kleur. Ondanks zijn succes en de prijzen die hij in de wacht sleepte, is zijn zoektocht nog lang niet ten einde. Fotografie is voor hem

'FOTOGRAFIE HEEFT ME EEN COMPLETER MENS GEMAAKT.'

een middel om de wereld te onderzoeken en het leven beter te begrijpen. Zijn foto's vormen een leidraad waarin de kijker zijn eigen verhaal kan maken. Associatieve beelden die geen antwoord geven, maar vragen oproepen. Het is heel moeilijk om als fotograaf de juiste snaar te raken en iedereen de ruimte te geven voor een eigen interpretatie. "Veel waarden zijn universeel, waardoor veel mensen naar dezelfde muziek kunnen luisteren of naar hetzelfde beeld kunnen kijken. Daarbij spelen cultuur, achtergrond of taal geen rol. Wanneer een beeld eendimensionaal is, zie je direct wat het is en houdt het proces daarmee op. Door meerdere lagen aan te brengen zorg je ervoor dat mensen verder kijken en zich afvragen wat er aan de hand is. Wat gebeurt er met mij, wat roept het op? Het is vergelijkbaar met muziek. Ook dat kan me heel erg raken zonder dat ik kan uitleggen waarom. Datzelfde probeer ik met mijn beelden bij de kijker op te roepen." Een goed voorbeeld hiervan is de video *Temporal Existence* waarmee Eli in 2012 afstudeerde. Hierin gaan muziek en beeld hand in hand waarbij de muziek het beeld enorm versterkt. Ondanks zijn filmische stijl van fotograferen ziet de fotograaf zich voorlopig niet als filmmaker. "Het fijne aan fotografie vind ik het moment waarop er een verhaal ontstaat, afhankelijk van ieders rugzakje of gemoedstoestand. Wat is er gebeurd? Waar gaat het naar toe? Waar kijk ik nu naar? Dat ene moment waarop die vraag blijft hangen." **S**

PHOTO
BY
ELI
DIJKERS
2017